

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 369/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť K. D., zastúpenej advokátom JUDr. Jurajom Remšíkom, URBÁNI & Partners s. r. o., Skuteckého 17, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 34 P 254/2012-74 zo 14. novembra 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 CoP 101/2013-89 zo 7. januára 2014 a postupom, ktorý mu predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2014 doručená sťažnosť K. D., (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 34 P 254/2012-74 zo 14. novembra 2013 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 CoP 101/2013-89 zo 7. januára 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a postupom, ktorý mu predchádzal.

Z obsahu sťažnosti vyplýva: „V právnej veci vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica, č. k. 34P/254/2012, prebieha konanie o zapretie otcovstva, ktoré inicioval otec sťažovateľky, pričom uvedeným návrhom na začatie konania zo dňa 19. 09. 2012, sa tento domáha zapretia otcovstva voči odporkyni 1/ - sťažovateľke, ktorá je jeho dcérou...

Okresný súd za účelom zistenia, či je možné vylúčiť otcovstvo navrhovateľa voči odporkyni v prvom rade ustanovil znalca z odboru genetiky, odvetvie analýzy DNA, a to uznesením č. k. 34P/254/2012-52 zo dňa 15. 03. 2013, pričom v predmetnom rozhodnutí bola účastníkom konania uložená povinnosť, aby sa podrobili potrebnému vyšetreniu a poskytli znalcovi potrebnú súčinnosť, a to pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty.

Sťažovateľka sa trikrát ospravedlnila a nezúčastnila sa tak u znalkyne odberu biologickej vzorky na účely analýzy DNA. Sťažovateľka v sprievode svojej matky - odporkyne 2/, v konaní o zapretie otcovstva, ako aj ich právneho zástupcu, sa dostavili do Bratislavy k znalkyni dňa 23. 10. 2013, pričom sťažovateľka odmietla odber biologickej vzorky na účely analýzy DNA, a to z dôvodov, ktoré uvádzame nižšie a následne jej Okresný súd Banská Bystrica uložil poriadkovú pokutu vo výške 410 Eur, a to Uznesením č. k. 34P/254/2012-74 zo dňa 14. 11. 2013, voči ktorému sa navrhovateľka odvolala, pričom Krajský súd Banská Bystrica, Uznesením č. k. 13CoP/101/2013-89, zo dňa 07. 01. 2014 potvrdil uznesenie okresného súdu...

Ústavný súd Slovenskej republiky v jednom zo svojich náleзов skonštatoval nesúlad úpravy zapretia otcovstva manželom matky podľa § 86 ods. 1 zákona o rodine s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Národnej rade SR v tomto čase plynie lehota na úpravu predmetného ustanovenia. Jej márnym uplynutím ust. § 86 ods. 1 stratí svoju platnosť...

Uvedené ustanovenie Zákona o rodine stratilo účinnosť dňa 8. septembra 2011 ako aj svoju platnosť, nakoľko Národná rada SR neuskutočnila nápravu v lehote do 6 mesiacov od uverejnenia nálezu v zbierke zákonov.

V uvedenom prípade mám za to, že je dôležité uprednostniť práva sťažovateľky ako dieťaťa - dcéry na rodinu a jej výchovu rodičmi pred ochranou súkromného života jednotlivca, a to najmä v záujme stability rodinných vzťahov medzi rodičmi a ich deťmi. Mám za to, že nesúladsť tzv. právneho a biologického otcovstva výrazným spôsobom nezasahuje do súkromnej sféry právneho otca /navrhovateľa v konaní o zapretie otcovstva. Otec sťažovateľky už v čase uzavretia manželstva vedel, že jeho manželka je tehotná s iným mužom, napriek tomu uzatvoril s ňou manželstvo a uznal dcéru za svoju, o čom svedčí aj fakt, že je ako otec uvedený v rodnom liste sťažovateľky. Otec sťažovateľky si bol ešte pred uplynutím zapieracej lehoty vedomý, že nie je biologickým otcom sťažovateľky, avšak svoj návrh o zapretie otcovstva podal až po uplynutí tejto lehoty, resp. po zániku platnosti ust. § 86 ods. 1 Zákona o rodine, kedy vznikla právna neistota ohľadom zapretia otcovstva manželom matky a najmä po tom, čo sa s navrhovateľom rozviedli a tento si našiel novú priateľku a založil si s ňou novú rodinu.

Ústavný súd však zároveň nevymedzil ďalší, dočasný postup zapretia otcovstva, počas uvedenia napadnutého ustanovenia do súladu, aby tak predišiel právnej neistote. Vyslovil názor, že pri zapieraní otcovstva nie je možné vychádzať len z posúdenia skutkovej otázky biologického otcovstva, ale je potrebné zvážiť, či záujem právneho otca na zapretí otcovstva preváži v konkrétnom prípade nad záujmom dieťaťa a matky. NR SR mala dať citované zákonné znenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine do súladu s Dohovorom, a to prijatím novely Zákona o rodine, ktorá mala nadobudnúť účinnosť dňa 01. 10. 2012. Základným cieľom návrhu novely zákona je umožniť to, aby manžel mohol do troch rokov odo dňa, keď sa dozvie o skutočnosti dôvodne spochybňujúcej, že je otcom dieťaťa, zaprieť na súde, že je jeho otcom. V danom prípade je zrejmé, že otec sťažovateľky sa dozvedel o skutočnosti dôvodne spochybňujúcej, že je otcom sťažovateľky, už pred uzavretím manželstva.

ESLP pri aplikácii článku 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odlišne posudzuje prípady vedomého založenia vzťahu otca a dieťaťa alebo nepopretia otcovstva právnym otcom v zákonom ustanovenej zapieracej lehote napriek vedomosti právneho otca, že nie je biologickým otcom dieťaťa, resp. existencie pochybností týkajúcich

sa jeho otcovstva k dieťaťu a prípady keď právny otec svoje otcovstvo popiera po uplynutí zapieracej lehoty, počas plynutia ktorej však nemal vedomosť o tom, že nie je biologickým otcom dcéry. To znamená, že podstatnou, resp. relevantnou pri aplikácii článku 8 Dohovoru je v takýchto prípadoch skutočnosť, kedy sa právny otec dozvie o nesúlade biologického a právneho otcovstva, resp. o skutočnostiach spochybňujúcich jeho otcovstvo. Týmto momentom totiž právny otec, ktorého otcovstvo bolo založené zákonnou domnienkou otcovstva, získava možnosť vedome svojím rozhodnutím ďalej pokračovať v už založenom právnom vzťahu s dieťaťom a nieť z neho vyplývajúcu zodpovednosť za jeho výchovu a výživu alebo využiť právne prostriedky na odstránenie nesúlady medzi právnym a biologickým otcovstvom. V uvedenej veci otec sťažovateľky už v čase jej narodenia, mal pochybnosti o svojom otcovstve k dieťaťu. nevyužil však právne prostriedky na zapretie otcovstva v zákonnej lehote zo subjektívnych dôvodov, a preto je jeho návrh na zapretie otcovstva podaný po viac ako 20 rokoch od narodenia sťažovateľky nedôvodný nielen v zmysle slovenskej právnej úpravy zapretia otcovstva, ale aj s poukazom na judikatúru ESĽP a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, z ktorých jednoznačne vyplýva, že po uplynutí lehoty na zapretie otcovstva začínajú záujmy dieťaťa prevažovať nad záujmami otca na popretí otcovstva.

Z tohto pohľadu sa javí vykonanie skúšky DNA s ohľadom na prevažujúci záujem sťažovateľky ako nedôvodný a neopodstatnený a pod hrozbou uloženia ďalších poriadkových pokút ako šikanóznym, pričom uvedené konanie zo strany súdu je možné považovať za konanie, ktoré je v prípade absencie zákonného ustanovenia § 86 ods. 1 Zákona o rodine, v rozpore s právnou istotou a záujmami sťažovateľky, a z tohto dôvodu sa sťažovateľka ako dcéra navrhovateľa v konaní o zapretie otcovstva, za ktorú sa od narodenia pokladala a aj po 20-tich rokoch sa za ňu pokladá, odmietla a odmieta podrobiť uvedenému odberu biologickej vzorky DNA...

Mám za to, že Okresný súd Banská Bystrica keď, v rámci konania č. k. 34P/254/2012, ktorým sa navrhovateľ - otec sťažovateľky domáha zapretia otcovstva voči odporkyni 1/ - sťažovateľke, tým, že núti moju klientku pod hrozbou uloženia ďalších poriadkových pokút, zúčastniť sa odberu vzorky DNA, porušuje jej základné práva v tom zmysle, že na takéto konanie nemá oporu v zákone, nakoľko ako sme vyššie uviedli, v tomto prípade tu absentuje zákonný podklad, nakoľko ustanovenie § 86 ods. 1 Zákona o rodine

stratilo svoju platnosť a do dnešného dňa vládne v tomto smere právna neistota, nakoľko nebolo uvedené do súladu a zároveň Ústavný súd nevymedzil ďalší, dočasný postup zapretia otcovstva, počas uvedenia napadnutého ustanovenia do súladu, a preto považujeme konanie a postup okresného súdu, ktorým núti moju klientku pod hrozbou uloženia ďalších poriadkových pokút podrobiť sa odberu vzorky DNA za nezákonný a šikanózný.

Mám za to, že v tomto prípade bolo vyššie uvedeným postupom zo strany Okresného súdu porušené ústavné právo sťažovateľky na súdnu ochranu, v zmysle ustanovenia č. 46 ods.1 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľky K. D.

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- a domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky,

boli Uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 34P/254/2012-74 zo dňa 14. 11. 2013, právoplatné dňa 22. 01. 2014 a vykonateľné dňa 28. 01. 2014 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 13CoP/101/2013-89 zo dňa 07. 01. 2014, právoplatné dňa 22. 01. 2014 a vykonateľné dňa 22. 01. 2014 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Banská Bystrica, pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 34P/254/2012-74 zo dňa 14. 11. 2013, právoplatné dňa 22. 01. 2014 a vykonateľné dňa 28. 01. 2014 v spojení s Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, č. k. 13CoP/101/2013-89 zo dňa 07. 01. 2014, právoplatné dňa 22. 01. 2014 a vykonateľné dňa 22. 01. 2014.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva (z obsahu sťažnosti je možné vyvodiť, že sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde, pozn.) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 34 P 254/2012-74 zo 14. novembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 13 CoP 101/2013-89 zo 7. januára 2014 a postupom, ktorý im predchádzal.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ako aj napadnutým rozhodnutím krajského súdu.

Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje voči napadnutému rozhodnutiu okresného súdu.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tej časti sťažnosti sťažovateľky, ktorá smerovala voči napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej základných práv týmto rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade krajskému súdu ako odvolaciemu súdu. Krajský súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol uznesením č. k. 13 CoP 101/2013-89 zo 7. januára 2014. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľky bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Z tohto dôvodu musel ústavný súd odmietnuť tú časť sťažnosti sťažovateľky, ktorá smerovala proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, pre nedostatok právomoci.

Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka odôvodňuje jej podanie z dôvodu porušenia ňou označených základných práv napadnutým rozhodnutím okresného

súdu. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa v petite sťažnosti domáha vyslovenia porušenia ňou označených práv aj vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu a k postupu, ktorý mu predchádzal, avšak sťažnosť neobsahuje konkrétne dôvody jej podania vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu.

Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že ním „uznesenie okresného súdu potvrdzuje“.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia najmä uviedol:

„Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a uznesenie okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správne.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Odvolateľka prostredníctvom právneho zástupcu potvrdzuje závery okresného súdu, ktoré učinil pri ukladaní poriadkovej pokuty, ale z ďalšieho obsahu jej odvolania vyplýva, že svoje konanie odôvodňuje nesúhlasom s postupom okresného súdu, ktorý nemal nariaďovať znalecké dokazovanie, pretože návrh žalobcu treba považovať za nedôvodný a to z hľadiska ESLP, ktorého výklad právny zástupca odporkyne 1/ poskytuje.

Treba poznamenať, že poriadkové opatrenie podľa ust. § 53 OSP neupravuje postup konania, ale slúži na to, aby súd mohol vynucovať a upevňovať svoju autoritu.

Námietky, ktoré sú uvedené v odvolaní proti uloženiu poriadkovej pokuty mohli slúžiť ako prípadné odvolacie dôvody proti uzneseniu o nariadení znaleckého dokazovania. Hoci uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania bolo právnenému zástupcovi odporkyne 1/ riadne doručené, proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nepodal.

Odporkyňa 1/ v odvolaní nepoprela svoju neúčast' u znalkyne na odber biologickej vzorky, na účely analýzy DNA a tiež odopretie odberu biologickej vzorky dňa 23. 10. 2013 priamo u znalkyne. Odopretie odberu odporkyňa 1/ v tom čase nezdôvodňovala. V súčasne podanom odvolaní odopretie odberu vzorky potrebnej na analýzu DNA zdôvodňuje odporkyňa 1/ ako rozpor s jej záujmami a zároveň rozpor s Európskou legislatívou.

Dôvod odopretia odberu vzorky potrebnej na analýzu DNA teda odporkyňa nešpecifikovala a nekonkretizovala. Dôvodom odopretia odberu vzorky potrebnej na analýzu DNA nemôže byť a nie je spôsob výkladu použitia práva právnym zástupcom účastníka.

Dôvodom, pre ktorý by nebolo možné uložiť poriadkovú pokutu nie je ani sociálna situácia účastníka. Uloženie poriadkovej pokuty totiž nebráni prístupu k súdu nemajetnému účastníkovi (ako napr. pri nezaplatení súdneho poplatku), ale je prostriedkom, ktorý má súd použiť na vynútenie spolupráce účastníka so súdom k zabezpečeniu zistenia materiálnej pravdy.“

Sťažnosť v časti, ktorá smeruje voči napadnutému rozhodnutiu krajského súdu a postupu, ktorý mu predchádzal, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu), resp. jeho rozhodnutím, nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že

môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Napadnuté rozhodnutie krajského súdu ani postup, ktorý mu predchádzal, nie je podľa názoru ústavného súdu prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle a sťažovateľka v sťažnosti neuviedla takú argumentáciu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu alebo k jeho postupu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia z ústavného hľadiska.

Ústavný súd tiež poukazuje na to, že krajský súd napadnutým rozhodnutím, resp. svojím postupom, sťažovateľke neodoprel spravodlivosť a skutočnosť, že jej názor sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil napadnuté rozhodnutie okresného súdu o uložení poriadkovej pokuty sťažovateľke, nevybočilo z medzí stanovených označenými článkami ústavy a dohovoru. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažnosť bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky v nej obsiahnutými.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014